

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 306/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 października 2021 r., sygn. akt III Ko 397/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrazy przepisów postępowania tj. art. 554 § 2a k.p.k. i 554 § 2b k.p.k. w zw z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2020r., poz.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>1820 t.j.) poprzez przeprowadzenie postępowania bez udziału strony tj. organu reprezentującego Skarb Państwa, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia a nadto skutkowało nieważnością postępowania zgodnie treścią art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw z art. 558 k.p.k.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obrazy art. 554 § 2a k.p.k. w zw. z art. 554 § 2b k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j.) zwanej dalej także ustawą lutową lub ustawą z dnia 23 lutego 1991 r., nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Punktem wyjścia do dalszych rozważań musi być stwierdzenie, że</p>				

przepisy
wymienionej wyżej
ustawy z dnia 23
lutego 1991 r. i
przepisy rozdziału
58 Kodeksu
postępowania
karnego, do treści
których w zakresie
stron postępowania
odsyłał apelujący,
różnie regulują
system
odpowiedzialności
odszkodowawczej
Skarbu Państwa.
Inna jest bowiem
podstawa
aksjologiczna
odpowiedzialności
odszkodowawczej
Skarbu Państwa w
obu wymienionych
wyżej regulacjach,
częściowo inaczej
określone zostały
podstawy
podważenia
orzeczenia
stanowiącego
przyczynę
powstałych i
dochodzonych
krzywd i szkód,
inne są przyczyny
odpowiedzialności
Skarbu Państwa
itd. Niewątpliwie
zatem mamy tutaj
do czynienia z
dwoma różnymi
regulacjami, na co
zwrócił już uwagę
Sąd Apelacyjny
we Wrocławiu w
wyroku z dnia 24
marca 2021 r.,
sygn. akt II AKa
271/20. Taka zaś
sytuacja powoduje,

że pomimo odesłania w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. do rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, zastosowanie przepisów tego ostatniego może być jedynie odpowiednie i z uwzględnieniem odrębności regulacji zawartej w pierwszym z wymienionych wyżej aktów prawnych.

Dalej zauważyć należy, że stosownie do treści art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, z wyjątkiem art. 555. Oczywiście zatem jest, że wskazane przepisy zastosowanie znajdują jedynie wówczas, gdy dana kwestia nie jest w ogóle uregulowana

w ustawie lutowej lub gdy wymaga doprecyzowania.

Jednocześnie przepisy Kodeksu postępowania karnego mają być stosowane odpowiednio, a więc jak stwierdzono, w sposób zgodny z istotą regulacji zawartej w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r.

Analizując zatem sprawę pod kątem regulacji dotyczących stron postępowania należy stwierdzić, że kwestia to została uregulowana już w ustawie lutowej, a tym samym zbędne, a wręcz niedopuszczalne, byłoby sięganie po regulę odsyłającą zawartą w art. 8 ust. 3 wymienionej wyżej ustawy i po przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, a konkretnie art. 554 § 2a i 2b k.p.k., czego apelujący wyraźnie się domagał. Zauważyć bowiem należy, że przepis art. 8 ustawy lutowej, poza przyznaniem prawa do odszkodowania i zadośćuczynienia, reguluje także kwestie

proceduralne, takie jak właściwość sądu, czy to kto może złożyć żądanie zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 8 ust. 2d odpis żądania, o którym mowa w ust. 2, sąd doręcza prokuratorowi z urzędu. Z zapisu tego wprost zatem wynika, że ustawodawca uznał prokuratora za jedyną stronę postępowania reprezentującą interes społeczny oraz interes Skarbu Państwa.

Niewyobrażalne bowiem jest aby w sytuacji, gdy poza żądającym i prokuratorem występowała jeszcze inna strona, ustawodawca nie nakazywał także tej stronie doręczenia odpisu żądania. Prowadziłoby to do nierówności stron, a nawet stawiałoby jedną z nich w zdecydowanie gorszej sytuacji procesowej, gdyż ta nie znalazłaby zakresu żądania, czy musiałaby go ustalać w jakiś pośredni sposób.

Niezależnie od powyższego należało w rozważanym tutaj zakresie odwołać się do treści art. 10 ust. 2 ustawy lutowej, co zasadnie uczynił Sąd I instancji. Z przepisu owego wynika bowiem, że w przypadku gdy żądanie obejmuje zwrot mienia, którego przepadek lub konfiskatę orzeczono na rzecz Skarbu Państwa oraz przedmiotów zatrzymanych w toku postępowania, jak również gdy przedmiotem żądania jest zwrot ich równowartości, Skarb Państwa jest reprezentowany przez państwową jednostkę organizacyjną, w której władaniu jest mienie podlegające zwrotowi lub mienie zatrzymane w toku postępowania, a w przypadku braku takiej jednostki, Skarb Państwa jest reprezentowany przez organ administracji rządowej, któremu przekazano do dysponowania mienie lub przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Z zapisu owego wynika zatem, że

ustawodawca uznał, iż prokurator wskazany w art. 8 ust. 2d rozważanej tutaj ustawy jest jedyną, oczywiście poza wnioskodawcą i oczywiście poza wskazaną wyżej sytuacją dotyczącą ogólnie mówiąc zwrotu mienia, stroną postępowania i to taką, która reprezentuje tak interes publiczny, jak i interes Skarbu Państwa. Tylko bowiem w takiej sytuacji zachodziła potrzeba uchwalania przepisu art. 10 ust. 2, który wyraźnie przewiduje kiedy interes Skarbu Państwa jest reprezentowany przez inny podmiot niż prokurator. Takie rozwiązanie spójne jest również z cytowaną wyżej treścią art. 8 ust. 2d ustawy lutowej odnoszącą się do tego, że odpis żądania należy doręczyć prokuratorowi.

Zwrócić również należy uwagę na treść art. 554 § 2a i § 2b k.p.k. Pierwszy z owych przepisów wskazuje, że stroną postępowania jest wnioskodawca, prokurator oraz Skarb Państwa, a

drugi z nich precyzyjnie wymienia organy reprezentujące Skarb Państwa stanowiąc, że Skarb Państwa reprezentuje:

1) prezes sądu, w którym wydano ostateczne orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej, stosowania środka zapobiegawczego, środka zabezpieczającego lub zatrzymania, albo

2) prezes sądu pierwszej instancji, w którym wydano zmienione orzeczenie - jeżeli orzeczeniem, o którym mowa w pkt 1, zmieniono orzeczenie sądu pierwszej instancji i zastosowano środek, w związku z którym nie przysługuje odszkodowanie w myśl niniejszego rozdziału, albo

3) organ, który dokonał zatrzymania - jeżeli sąd uwzględnił zażalenie na zatrzymanie albo jeżeli sąd nie rozpoznawał

zażalenia na
zatrzymanie.

Powyższe uregulowania wiążą się zatem w sposób oczywisty i co istotne ściśle, z materią objętą przepisami rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego (odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie) i nie obejmują części sytuacji przewidzianych w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. Przykładowo ta ostatnia przewiduje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za represje ze strony radzieckich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub nawet organów pozasądowych, działających na obecnym terytorium Polski w okresie od dnia 1 lipca 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. oraz na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim, w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. (art. 8 ust. 2a). Dla tej kategorii spraw nie sposób jednak znaleźć w

treści art. 554 §
2b k.p.k. podmiotu,
który byłby właściwy
do reprezentowania
Skarbu Państwa.
Również zatem ta
okoliczność
wskazuje, że w
ustawie z dnia
23 lutego 1991 r.
mamy do czynienia
z odrębnym i
całościowym
uregulowaniem
kwestii tego kto jest
stroną
przewidzianego w
niej postępowania
sądowego. Szerokie
zatem zacytowanie
przez apelującego
fragmentów
uzasadnienia
rządowego projektu
ustawy z dnia
19 lipca 2019
r. o zmianie
ustawy - kodeks
postępowania
karnego oraz
niektórych innych
ustaw
(Dz.U.2019.1694)
wprowadzającej
przepisy art. 554
§ 2a i 2b,
a wskazujących na
konieczność
wzmocnienia
interesów Skarbu
Państwa,
wskazujących na
zakres uprawnień
Prokuraturii
Generalnej
Rzeczypospolitej
Polskiej, czy
wskazujących na
rozdzielenie
kompetencji do

reprezentowania interesu społecznego i interesu Skarbu Państwa, było ze wskazanych wyżej przyczyn, zabiegiem zupełnie nieskutecznym. Wprowadzone bowiem wymienioną wyżej ustawą zmiany w Kodeksie postępowania karnego ewidentnie nie przystają do regulacji zawartych w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. i wskazują, że faktycznie odnoszą się jedynie do postępowania objętego rozdziałem 58 Kodeksu postępowania karnego. W przeciwnym wypadku racjonalny ustawodawca nadałby inną treść przepisowi art. 552 § 2b k.p.k., jak również zmodyfikowałby treść cytowanych wyżej przepisów ustawy lutowej (np. wobec treści art. 554 § 2a k.p.k., jako zbędny jawiłby się przepis art. 8 ust. 2d ustawy lutowej wskazujący komu należy doręczyć odpis żądania). Brak zatem modyfikacji przepisów ustawy lutowej przekonuje, że te w zakresie stron postępowania

nadal zachowały swoją autonomię i samodzielnie oraz w sposób wyczerpujący regulują tą materię. Także poczynione w cytowanym przez apelującego uzasadnieniu rządowego projektu zmian ustawy Kodeks postępowania karnego, uwagi odnoszące się do braku kolizji proponowanych zmian z uprawnieniami Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ewidentnie wskazują, że odnoszą się one strictly do regulacji zawartej w rozdziale 58 k.p.k. (m.in. wprost wskazują na przepisy rozdziału 58 k.p.k. i na przynależność uregulowanego w nim postępowania odszkodowawczego do systemu prawa karnego procesowego).

Ostatecznie zatem, Sąd I instancji zasadnie uznał, iż w postępowaniu odszkodowawczym uregulowanym w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń

<p>wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, stronami są jedynie wnioskodawca i prokurator (i oczywiście podmiot wskazany w art. 10 ust. 2), a o obrazie wskazanych w rozważanym tutaj zarzucie przepisów nie mogło być mowy.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Patrz punkt 3.2</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2020r., poz. 1820 tj.) polegającą na zasądzeniu ponad żądanie ustawowych odsetek od zasądzonej na rzecz każdego z wnioskodawców kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, w sytuacji gdy wniosek nie zawierał żądania świadczenia ubocznego w postaci odsetek.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obrazy art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej zasługiwał na uwzględnienie. Ewidentnie bowiem zasądzając w punkcie pierwszym części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ustawowe odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku, Sąd I instancji wyszedł poza granice żądania zgłoszonego przez</p>				

wnioskodawców. Ci bowiem we wniosku z dnia 18 czerwca 2021r. postulowali jedynie zasądzenie na ich rzecz stosownych kwot zadośćuczynienia z tytułu krzywd jakich doznał ich ojciec w wyniku wydania i wykonania wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 5 marca 1954 r., sygn. akt Sr 227/53. Także w toku dalszego procedowania, w tym na rozprawie w dniu 11 października 2021 r. wnioskodawcy nie rozszerzyli tak określonego żądania, a w głosach końcowych stwierdzili, że popierają swój wniosek w całości. W żadnym zatem momencie nie zgłosili żądania zasądzenia na ich rzecz, poza kwotą zadośćuczynienia, stosownych odsetek. Zasądzając je zatem, Sąd I instancji ewidentnie wyszedł poza granice żądania stron. Wprawdzie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 października 1993 r., I KZP 21/93 (OSNKW 1993/11 - 12/67), dopuszczał taką sytuację, ale uchwała

owa wydana została w innym stanie prawnym. Zauważyć bowiem należy, na co zresztą już wyżej wskazano, że stosowanie do treści art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, do postępowania w sprawach nią objętych odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego. Te zaś, a konkretnie przepis art. 558 k.p.k., nakazuje stosować w kwestiach nieuregulowanych przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Ponieważ zaś kwestia związania sądu zakresem żądania nie została w żaden sposób uregulowana, tak w przepisach ustawy lutowej, jak i w przepisach rozdziału 58 k.p.k., należało zastosować przepis art. 321 k.p.c. Ten zaś w § 1 stanowi, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Wprawdzie obowiązywał również przepis § 2 art. 321 § 2 k.p.c.,

który dopuszczał w pewnych kategoriach spraw wyjście poza żądanie zgłoszone przez stronę, ale przepis ten został uchylony z dniem 5 lutego 2005 r. na mocy art. 1 pkt 36 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2004.172.1804).

W tej zatem sytuacji stanowisko wyrażone w wymienionej wyżej uchwale Sądu Najwyższego uległo dezaktualizacji i obecnie sąd orzekający, w tym w sprawach objętych ustawą z dnia 23 lutego 1991 r., związany jest treścią żądania zgłoszonego przez strony. Skoro zaś wnioskodawcy postulowali jedynie zasądzenie na ich rzecz odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia i w żadnym momencie, nawet na etapie postępowania odwoławczego (pomijając kwestię dopuszczalności takiego postąpienia) nie domagali się zasądzenia również odsetek, to orzekanie w ich

<p>przedmiocie było w aktualnym stanie prawnym niedopuszczalne. Należało zatem skorygować zaskarżony wyrok i uchylić zawarte w nim rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzenia ustawowych odsetek od dnia uprawomocnienia się wyroku, pomijając kwestię tego, że obecnie, oczywiście gdyby było to dopuszczalne, należałoby zasądzić odsetki za opóźnienie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wskazanego w punkcie 3.1 brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i</p>			

<p>przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W sytuacji bowiem gdy w sprawie wystąpiły właściwe strony brak było podstaw do przeprowadzenia postępowania sądowego na nowo. Uchybienie zaś związane z wadliwym zasądzeniem odsetek, możliwe było do skorygowania w ramach postępowania odwoławczego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 października 2021 r., sygn. akt III Ko 397/21 na mocy którego zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców R. S. i B. C. tytułem zadośćuczynienia kwotę po 50 (pięćdziesięciu) tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty dla każdego z nich za skazanie ich ojca H. S. wyrokiem byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 05 marca 1954 roku, sygn. akt Sr 227/53. Zmieniono powyższy wyrok w zakresie wadliwego		

zasądzenia ustawowych odsetek, uchylając rozstrzygnięcie w tym zakresie. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.			
Zwiążle o powodach zmiany			
Patrz punkty 3.1 i 3.2			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt III	Zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób		

	<p>represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j.) koszty postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa. Zapis powyższy uniezależnia zatem kwestię obciążenia kosztami postępowania, od wyniku postępowania, w tym odwoławczego, a tym samym w każdym przypadku ponosi je Skarb Państwa, co stwierdzono w punkcie II wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy w Szczecinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 października 2021 r., sygn. akt III Ko 397/21 na mocy którego zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców R. S. i B. C. tytułem zadośćuczynienia kwotę po 50 (pięćdziesięciu) tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty dla każdego z nich za skazanie ich ojca H. S. wyrokiem byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 05 marca 1954 roku, sygn. akt Sr 227/53.</p> <p>Zakwestionowano ustalenie przez Sąd I instancji, że stronami postępowania są w przedmiotowej sprawie jedynie wnioskodawcy i prokurator, jak również zakwestionowano zasądzenie ustawowych odsetek wskazując, że w tym zakresie Sąd I instancji wyszedł poza żądanie wnioskodawców.</p>		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana